

Rättsfall

Här redovisas några rättsfall där frågan om ansvar för olyckor vid bad bedömts av domstol.

FALL 1

En elvaårig pojke drunknade sedan han fastnat i ett galler som skulle förhindra att badgäster simmade under en pontonbrygga. Gallret hade varit trasigt en tid. Detta visste minst en av poollivräddarna om men inte badchefen.

Dom

Tingsrätten ansåg att badchefen visat oaktsamhet genom att inte införa tillräcklig kontroll av säkerheten i simhallen. Tingsrätten reagerade också mot att badchefen inte hade infört rutiner där personalen ålades att fortlöpande underrätta badchefen om fel och brister i anläggningen. Badchefen dömd till straff för vållande till annans död.

FALL 2

En person påträffades medvetslös på botten av en bassäng. Han avled nio dagar senare. Dödsboet efter den avlidne stämde kommunen och yrkade skadestånd. Dödsboet påstod att poollivräddarna hade muntliga instruktioner att svara för säkerheten och ordningen inom sina respektive tjänstgöringsområden. Enligt instruktionerna skulle det alltid finnas en poollivräddare i simhallen. Dödsboet påstod att poollivräddaren i fråga lämnat bassängen.

Dom

Tingsrätten kom fram till att poollivräddaren vistats i simhallen under hela tjänstgöringstiden och att han under en kortare tid uppehöll sig i och kring badmästarhytten för telefonsamtal och för att svara på frågor från besökande. Under större delen av denna tid hade han haft huvudbassängen under uppsikt. Tingsrätten fann att det inte visats att poollivräddaren varit försumlig och ogillade skadeståndsyrkandet. Hovrätten kom till samma slutsats.

FALL 3

En person dök ner från en fem-meterstrampolin. Han slog i botten och skadade nacken och övre delen av ryggen. Han blev förlamad och rullstolsburen. På hopptornets trappa fanns vid olyckstillfället fäst en trekantig skylt som utvisade en överkorsad dykande figur. Vidare fanns två plankor anbragta snett över den stege som ledde till tre- och femmeterstrampolinerna. Den skadade stämde kommunen och yrkade skadestånd.

Dom:

Tingsrätten ansåg att kommunen inte kunde anses vållande till skador genom att inte vidta ytterligare skydds- eller varningsåtgärder vid hopptornet och ogillade talan.

Den skadade klagade till hovrätten, som ansåg att kommunen var skadeståndsskyldig men att den skadade varit medvållande. Enligt hovrätten var det klarlagt att kommunen var medveten om att avstängnings- och varningsanordningarna inte respekterades. Kommunen borde därför ha låtit utöva kontinuerlig tillsyn över de badandes utnyttjande av hopptornet för att förhindra att hopptornet användes.